Ми сиділи за пляшкою шампанського
в тихенькому прокуреному кафе.
І вона відчувала себе царицею,
Афродитою, що проминувши рибалок
(за столиками забивали козла),
алкоголіків, невтомних шукачів
великих жіночих бюстів,
щойно зайшла в таверну,
де тінь, і вино, і прихисток.
А коли ми вийшли
на знелюднілий вечірній берег
і я, не ждучи нагоди,
спробував її взяти,
хвиля відбігла, наче сторожовий пес,
якого чекає попереду
чорна робота.